

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. 12. 2022 o dovolání obviněného [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE] t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici [REDAKCE] proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022 č. j. 2 To 21/2022-1222, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 9 T 6/2021, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného [REDAKCE] odmítá.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 1. 2022 č. j. 9 T 6/2021-1121 byl obviněný [REDAKCE] uznán vinným tím, že

1) na dovolené v přesně nezjištěné dny v období [REDAKCE] 2009 do [REDAKCE] 2015 prvně v městě [REDAKCE] na pokoji hotelu [REDAKCE] a poté opakovaně, v přesně nezjištěném větším počtu případů, kterých bylo několik desítek, někdy i s četností několikrát do týdne, v místě jejich společného bydliště na adrese [REDAKCE] okres [REDAKCE] poškozenou dílem tehdy nezletilou [REDAKCE] narozenou [REDAKCE] jejíž věk znal, pro svoje sexuální uspokojení, jednak v omylu, že spí, kdy ona spánek jen předstírala, osahával zejména v oblasti jejího přirození a hýždí, svůj nasliněný prst zasouval do jejího přirození a konečniku, a na dovolené v [REDAKCE] ji zaváděl do pochvy i jazyk, přičemž u toho pokaždé onanoval, a v některých případech si jeho penis přitom také o ni otíral, a jednak nejméně od jejich ještě jen 14 let, kdy už věděl, že mu není ochotna vyhovět ani za přislíbené obstarání výhod u její matky, přes její výslovný nesouhlas, kdy ignoroval její nadávky, se kterými ho posílala ze svého pokojíčku pryč, případně do něho i na svoji obranu bušila, využívaje své fyzické převahy a její jemu zjevné obavy se mu více vzepřít, aby ji neublížil nebo nezpůsobil další problémy u její matky, kterou proti ní opakovaně popichoval k četným zákazům a omezením, aby ji zkomplikoval život a minimalizoval její snahu mu klást odpor, kdy pak v některých případech již raději na snahu o nějakou účinnou obranu zcela paralyzovaně rezignovala, donutil, aby mu sahala na penis a rukou ho uspokojovala s tím, že u toho mu musela jeho penis chválit, jak ho má velký, což vše vedlo k jejím úvahám o sebevraždě a dlouhodobým psychickým obtížím, které poznamenaly až do současné doby kvalitu jejího každodenního života,

2) v přesně nezjištěné dny v období od roku 2008 až do dne [REDAKCE] 2014 v místě jejich společného bydliště na adrese [REDAKCE] okres [REDAKCE] a místech dalších, jednak při společných cestách autem, nákupech v obchodech nebo ve stanu na dovolené v [REDAKCE] okres [REDAKCE] pro svoje sexuální uspokojení a vědomě na možnou újmu jejího řádného mravního vývoje poškozenou tehdy nezletilou [REDAKCE] narozenou [REDAKCE] jejíž věk znal a na jejíž výchově se jako druh její matky ve společné domácnosti byl povinen řádně

podílet, zneužívaje svého vlivu vyplývajícího z jeho postavení otčíma, opakovaně, v přesně nezjištěném větším počtu případů, ke kterým docházelo někdy i vícekrát týdně, kdykoliv se mu k tomu naskytla příležitost, osahával na různých částech těla, mj. v oblasti přirození a hýždí, vedl s ní pro dítě nevhodnou komunikaci se sexuálním podtextem, onanoval při jejím sledování při koupání tak, aby o tom věděla, a rovněž se před ní sebeukájel v jejím dětském pokoji, když přitom současně sledoval porno, které jí tím vědomě zpřístupňoval, a nejméně do jejích 14 let, než se mu začala snažit ubránit, líbal tak, že jí přitom zkoušel zavádět jazyk do úst nebo ji ústa olizovat, a také přiměl k tomu, aby mu nejprve jen z naivní zvědavosti a posléze i za příslibené a u její matky následně skutečně zajištěné různé výhody, mj. že souhlasila s tím, že jí koupili vytouženého psa nebo slevila ze zákazů nebo omezení, které jí i pod jeho vlivem stanovila, sahala na penis a případně mu ho i rukou třela, nebo mu ho třela nohama a v jednom případě ji přiměl, aby si sama sáhla do rozkroku a pak mu umožnila si k její ruce čichnout,

3) v přesně nezjištěné dny v období od [redacted] roku 2009 do [redacted] 2015 v místě jejich bydliště na adrese [redacted] okres [redacted] poškozené tehdy dílem nezletilé [redacted] narozené [redacted] jejíž věk znal, opakovaně, když mu vícekrát pohrozila, že na něho mámě nebo na policii řekne, jak ji dlouhodobě opakovaně sexuálně obtěžoval, vyhrožoval, že by se postaral, že by si tím mohla způsobit umístění do pastáku, protože jí to ani matka nebude věřit, nebo že by tím mohla dovést matku k sebevraždě a její mladší sourozenci by pak skončili v dětském domově, a v jednom případě s ní smýknul o zeď a hrozil, že ji otráví jejího psa [redacted] nebo ho odveze do [redacted] kde by ho nenašla, čímž pokaždé dosáhl toho, že o tomto jeho jednání ze strachu, že by jeho pohružky s ohledem na jeho cholerické a manipulativní projevy chování mohl naplnit, mlčela a nikde neoznámila způsobem, který by mu mohl přivodit trestní stíhání,

4) v přesně nezjištěné dny v období nejméně od roku 2013 až do [redacted] 2015 v místě jejich společného bydliště na adrese [redacted] okres [redacted] a při společných cestách autem, pro svoje sexuální uspokojení poškozenou tehdy nezletilou [redacted] narozenou [redacted] jejíž věk znal a na jejíž výchově se jako druh její matky ve společné domácnosti byl povinen řádně podílet, vědom si, jako v případě její starší sestry [redacted] narozené [redacted] kterou jako dítě obdobně sexuálně obtěžoval, že by jí tím mohl způsobit újmu ohledně jejího řádného mravního vývoje, opakovaně, v přesně nezjištěném větším počtu případů, ke kterým docházelo někdy i vícekrát týdně, líbal, kdy se jí přitom snažil zavádět do úst jeho jazyk, osahával ji mj. na nohou a v oblasti přirození a hýždí přes oblečení, ve kterém chodila spát nebo s ním jela v autě, nebo se o to po nocích chtěl pokusit, když si myslel, že by už mohla spát, ale jakmile se pohnula, tak ji nechal být, a ve dvou případech před ní onanoval, přičemž jí tím způsobil poruchu přizpůsobení, v důsledku které byla během let, kdy ji opakovaně osahával, podstatným způsobem omezena na obvyklém způsobu života zejména poruchami spánku, úzkostí, depresivitou a narušením vztahů k lidem, zvláště mužům,

5) v období nejméně od roku 2009 do [redacted] kdy kromě dvou jen několikátýdenních přestávek, žili jako druh a družka v místě jejich společného bydliště na adrese [redacted] okres [redacted] poškozené [redacted] tehdy [redacted] soustavně působil jí těžce psychicky zraňující četná hrubě ponižující, bezcitná a bezohledná příkoří svými prakticky denně uskutečňovanými soběstředně manipulativními a verbálně útočnými jednáními, uskutečňovanými k prosazení pouze a jen vlastních představ o jejich společném soužití, chodu jejich společné domácnosti, včetně pedantského úklidu a údržby zahrady,

hospodaření s finančními prostředky, ale i ohledně výchovy společně vychovávaných dětí a naplňování sexuálních potřeb, kdy si bez ohledu na její případný nesouhlas prosazoval, abymu byla kdykoliv po vůli, a to zejména prostřednictvím s narůstající intenzitou realizovaných hysterických scén a řevu na ni a její dcery, vykonstruovaných výčitek, četných vulgárních a ponižujících nadávek, že je mj. špína, kunda zkunděná, mrdka vymrdaná, píča vypíčená či vyčvachtaná, bečka sádla, sádelnice, bezmozek či bachyně, a to i před jimi vychovávanými nezletilými dětmi, kdy i její tehdy nezletilé dcery [REDAKCE] a [REDAKCE] označoval za debily, zmrdy zasrané a parchanty, [REDAKCE] i za kurvu, děvku, nevychovanou píču, hajzla či vycháňka, zejména poté, co si našla přítele a chtěla si pořídit antikoncepci, neustále se opakujícím manipulativně ponižujícím poukazováním na to, že pro něho není dostatečně sexuálně přitažlivá a výkonná, že je neschopná i s jejími dcerami nic udělat pořádně, jak by on sám chtěl a očekával, a proto po nich nezřídka vše demonstrativně k posílení své dominantní autority přerovnával, příležitostně ji zejména pevnými úchopy rukou, po kterých mívala modřiny, dával najevo, aby se ani mu nepokoušela klást mu jakýkoli odpor, a také se snažil minimalizovat její samostatné odchody z domu a mít pod kontrolou, co kdy a kde dělá, jakož i to, jak nakládá s příjmy z jejího podnikání, ze kterých se dlouhodobě nechal živit, aniž by se sám s odůvodněním, že jinak by se on a její dcery doma bez jeho dohledu a kontroly jen povalovaly a nic pořádně nedělaly, snažil nejméně v letech 2010 až 2013 si přes jejich narůstající finanční problémy najít práci nebo se doma aktivněji sám podílel na zajišťování chodu domácnosti jinak, než úklidem, a aby ji měl pod kontrolou i v době, když od roku 2014 pobýval během pracovních dní v [REDAKCE] vynucoval si na ní, aby si s ním telefonovala nebo psala, jak on si přál, aniž by bral ohled na to, co ona potřebovala udělat nebo řešit, kdy poškozená [REDAKCE] postupem času ve snaze, aby se jeho výkyvy nálad a cholerické a manipulativní verbální útoky, kterými se snažil si zajistit, aby vše u nich bylo pouze a jen tak, jak on si představoval, ještě více nestupňovaly, raději, byť pro ni se zraňujícím sebezapřením, kdy i uvažovala o sebevraždě a měla zcela podloméné sebevědomí, rezignovaně, se studem, kam až to nechala zajít, podrobovala všem jeho svévolným egocentrickým přáním a požadavkům, byť i tak jeho zákeřné verbální a manipulativní útoky pokračovaly, a to především proto, aby minimalizovala dopady jeho gradujícího verbálně útočného jednání na duševní zdraví své a svých dětí, tajně se v tíživé finanční situaci celé rodiny zadlužila, a dlouhodobě podlehla jeho manipulaci, že chyby má hledat pouze a jen sama v sobě, že pokud by dělala vše tak, jak on si přeje, že by neměl důvod na ni rvát, ponižovat ji a urážet, jakož i tomu, že by si po jejich rozchodu už stejně se čtyřmi nezletilými dětmi nikoho nenašla a měla by problém je sama uživit, když jí permanentně předestíral, že by „o takovou neschopnou kundu se čtyřma namrdanejma parchantama“ nikdo nestál, a že může být vůbec ráda, že on s ní ještě je, že ji ještě alespoň někdo „ošuká“, a když jej ve dvou případech už vyhodit dokázala, prvně poté, co po ní hodil skládací dětskou postýlku, dokázal ji zinscenovanou sebelítostí uprosit, aby jej v zájmu jejich dvou společných nezletilých synů [REDAKCE] a [REDAKCE] vzala zpět s příslibem, že se začne už chovat slušně, což však ani v jednom případě nedodržel a znovu se vůči ní dopouštěl ponižujících vulgárních slovních útoků a manipulace, aby se mu i nadále ve všem podrobila, kdy soužití s ním dokázala definitivně ukončit až teprve tehdy, když dne [REDAKCE] 2015 zjistila, že sexuálně obtěžoval její tehdy nezletilou dceru [REDAKCE].

Tyto skutky byly kvalifikovány následovně – skutek uvedený pod bodem 1) jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písmeno a), b), odst. 3 písmeno a) tr. zákoníku, dílem dokonaný a dílem ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odstavec 1 tr. zákoníku; skutek

uvedený pod bodem 2) jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odstavec 1, 2 tr. zákoníku, přečin sexuálního nátlaku podle § 186 odstavec 2, 3 písmeno b) tr. zákoníku, přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavec 1 písmeno a), d), odstavec 3 písmeno b) tr. zákoníku, přečin svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), c) tr. zákoníku, přečin šíření pornografie podle § 191 odstavec 2 písmeno a) tr. zákoníku, skutek uvedený pod bodem 3) jako zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, 2 písmeno e) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2021, skutek uvedený pod bodem 4) jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odstavec 1, 2, 3 tr. zákoníku, přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavec 1 písmeno a), d), odstavec 3 písmeno b), c) tr. zákoníku, skutek uvedený pod bodem 5) jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, odst. 2 písmeno d) tr. zákoníku.

Za to byl obviněný podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl k výkonu uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu soud zároveň uložil povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozené [redacted] nar. [redacted] bytem t. č. [redacted] částku [redacted] Kč, poškozené [redacted] narozené [redacted] bytem [redacted] částku [redacted] Kč, poškozené [redacted] narozené [redacted] bytem [redacted] částku [redacted] Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byly poškozené odkázány se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podali odvolání jednak obviněný, jednak státní zástupce v neprospěch obviněného do výroku o trestu. O těchto odvoláních rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 26. 5. 2022 sp. zn. 2 To 21/2022 tak, že je obě podle § 256 tr. ř. zamítl.

Na to reagoval obviněný podáním dovolání, v němž označil dovolací důvody nesprávného právního posouzení podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a nesplnění podmínek pro zamítnutí řádného opravného prostředku pro existenci vad předcházejícího řízení zakládajících dovolací přezkum podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. (pozn. důvody jsou označeny tak, jak byly uvedeny v dovolání).

Úvodem svého dovolání obviněný poukázal na průběh předchozího řízení a vyjádřil názor, že v něm nebyly respektovány základní postuláty práva na spravedlivý proces, především rovnost stran, dále že skutkové a právní závěry soudů jsou v hrubém nepoměru s provedenými důkazy a zároveň byly neoprávněně zamítnuty jeho návrhy na doplnění dokazování. V další části obviněný zmiňuje postup a závěry odvolacího soudu a podrobuje kritice malý počet stran jeho rozhodnutí. Poté opakuje, jak ve věci rozhodl soud prvního stupně a co bylo předmětem jeho odvolání proti jím vydanému rozsudku. Opět se vrací k právu na spravedlivý proces a poukazuje na ustanovení §§ (správně čl.) 36 a 40 Listiny základních práv a svobod a dovolává se závěru o extrémním rozporu mezi skutkovým zjištěním soudů a provedenými důkazy. Podle jeho názoru jsou splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí odvolacího soudu a pro vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Nelze především souhlasit s pojetím, s jakým soud přistoupil k okolnostem případu, když se dostatečně nezabýval časovou prodlevou mezi stíhaným jednáním a ohlášením těchto skutků (cca 7 let). Současně se pak vymezil proti způsobu, jakým bylo jeho jednání soudy charakterizováno, když má za to, že soudům nepříslušelo vyjadřovat se k jeho osobě způsobem uvedeným

v citacích odůvodnění rozhodnutí a přisuzovat mu tak démonické vlastnosti. Obviněný je přesvědčen, že bylo povinností soudu zkoumat, co bylo spouštěcím mechanismem trestního oznámení a jeho význam pro věrohodnost všech tří poškozených. Sám pak předložil verzi, že se jednalo ze strany poškozené [REDAKCE] o akt msty a pokus o přenesení sporu o výchovu společných dětí do trestněprávní roviny. Obviněný je přesvědčen, že této verzi přisvědčila i skutečnost, že obě další poškozené (dcery [REDAKCE]) po ukončení přisouzeného jednání a opuštění společné domácnosti obviněným taktéž nic neučinily, ačkoliv [REDAKCE] bylo v té době již 19 let, tedy byla zletilá, znala vztahu s muži, měla již svého prvního partnera, a přesto nic neučinila dalších 5 let do svých 24 let. [REDAKCE] popisovala soužití s obviněným do svých 13 let jako dobré. Popis zneužívání nezletilých v automobilu je obecný, bez konkrétního místa, vzhledu a typu automobilu, stejně tak chybí tvrzení intimní SMS a MMS zasílané obviněným. Ve vztahu ke skutku 5), kdy se mělo jednat o týrání poškozené [REDAKCE] pak obviněný zpochybnil její věrohodnost, když v době společného soužití absolvovala s obviněným [REDAKCE] poskytovala rozhovor bulvárním listům, nepokoušela se týrání změnit.

Dalším okruhem námitek byly námitky právní týkající se nesprávné právní kvalifikace. Obviněný namítl, že skutky uvedené v rozsudku pod bodem 1) až 5) byly uměle rozděleny a skutečný počet tří skutků ve vztahu ke třem poškozeným byl zvýšen na pět. U skutku 1) až 3) spáchaných vůči poškozené [REDAKCE] se jednalo o pokračující trestnou činnost v časově stejně vymezeném období. Za spornou označil i užitou právní kvalifikaci znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zákoníku. Z popisu skutku uvedeného pod bodem 1) vyplynulo, že poškozená [REDAKCE] spánek předstírala, vnímala děj a nikterak se jednání obviněného nebránila, nedošlo tedy k použití násilí a skutek měl být kvalifikován jako pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Obviněný považuje použitou právní kvalifikaci za nesprávnou a přísnou, zejména pak ve vztahu k jednání ze závěru stíhaného období, kdy bylo poškozené [REDAKCE] 18 a 19 let. K právní kvalifikaci skutku uvedeného pod bodem 2) skutkové věty rozsudku obviněný namítl nemožnost užití kvalifikace takového množství trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jaké mu bylo přisouzeno, když závažnější právní kvalifikace zahrnuje i kvalifikaci nižší, např. vztah § 186 odst. 2 a 3 písm. b) tr. zákoníku a § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku. Dále se obviněný ohradil vůči nejasnosti, která konkrétní část jednání byla spojena s kvalifikací jednotlivými trestnými činy. Ve výroku pak postrádal upřesnění časového období jednání kvalifikovaného jako pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 a 2 tr. zákoníku a ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d) a odst. 3 písm. b) tr. zákoníku s ohledem na skutečnost, že poškozená [REDAKCE] dosáhla [REDAKCE] věku 15 let. I ve vztahu ke skutku 3) se jedná o stejnou osobu poškozené, stejné časové období i místo činu. Mělo se tedy jednat o jeden skutek obsahující jednání popsání ve skutkové větě pod body 1) až 3). Soud při rozdělení této pokračující trestné činnosti uměle vytvořil tři skutky, aby vyvolal dojem větší trestné činnosti, než tomu bylo v realitě. Důsledkem pak je skutečnost, že opakování téže činnosti obviněného bylo stíháno dvakrát. Kvalifikaci skutku označeného bodem 4) rozsudku zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d) odst. 3 písm. b), c) tr. zákoníku, kdy poškozenou měla být [REDAKCE], označil za nejasnou, když mu nebylo zřejmé, zda se vztahuje na celé jednání popsání v tomto skutku či na jeho jednotlivé části. Ve vztahu ke skutku 5) kvalifikovaného jako týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku odkázal obviněný na své předcházející výhrady k jeho popisu a zdůraznil nepřijatelnost a nepochopitelnost

jednání poškozené [REDAKCE] která byla v době spáchání dospělou osobou (42 let) s partnerskými zkušenostmi s dvěma otci svých dcer, obviněným a dalšími muži a přesto jí soud uvěřil, že poškozená podlehla manipulaci obviněného. Závěrem tohoto okruhu námitek obviněný shrnuje, že použitá právní kvalifikace jeho jednání je značně nepřehledná a jednotlivé právní kvalifikace se překrývají, zejména pak u skutku 2) a části skutku 4) skutkové věty rozsudku.

V posledním okruhu námitek obviněný vznesl své výhrady k výroku o trestu, který označil za nepřiměřeně přísný. Obviněný připomněl, že nebyl dosud trestán, žil řádným a spořádaným životem, je mu [REDAKCE] let a výkon uloženého trestu pro něj znamená ztrátu svobody do [REDAKCE] let. Trest byl uložen v polovině zákonné trestní sazby, přičemž soud nevzal v úvahu mezidobí od ukončení trestné činnosti a odsouzením, kdy obviněný žil řádný život. Obviněný připomněl, že soud vzal v úvahu a) že se dopouštěl trestné činnosti po dlouhou dobu, b) tak činil s rozmyslem, c) jednal zákeřně a lstivě a k naplnění svých potřeb používal výhrůžky a lsti, d) zneužil postavení otčíma, e) v případě vydírání spáchal trestnou činnost na dítěti. Okolnosti uvedené pod bodem c) a d) se podle jeho názoru překrýly a opakovaly, okolnost uvedená pod bodem e) byla pak vyjádřena v právní kvalifikaci výší a rozpětím trestní sazby a pak přičtena jako přitěžující okolnost. Závěrem pak obviněný prohlásil, že si je vědom výjimečnosti institutu dovolání a jeho mantinelů a připomněl základní principy trestního řízení - ústavní rovinu, základní zásady trestního řízení s důrazem na povinnost orgánů činných v trestním řízení zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Z výše uvedených důvodů tudíž obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení Vrchního soudu v Praze zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu se závaznými pokyny k dalšímu řízení. Současně požádal o odklad vykonatelnosti rozhodnutí o trestu odnětí svobody.

Státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) v písemném vyjádření k dovolání v rámci řízení podle § 265h odst. 2 tr. ř. nejprve konstatovala, že obviněný i přes zastoupení obhájcem nezaznamenal změnu v právní úpravě dovolacích důvodů, kdy novelou č. 220/2021 Sb. došlo k 1. 1. 2022 ke změně dovolacího důvodu zařazeného pod písm. g) a obviněný jej tak označil, ačkoliv slovně vymezil dovolací důvod h). Totéž platí o dovolacím důvodu označeném obviněným podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., který svým obsahem však koresponduje s dovolacím důvodem téhož ustanovení písmena m) podle novelizované právní úpravy. Současně státní zástupkyně vyhodnotila část námitek obviněného jako podřaditelnou pod dovolací důvody nesprávného právního posouzení uplatněné obviněným (dále již pod správným označením), v části pak podřaditelnou pod nově zařazený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a s jistou mírou benevolence dovodila i uplatnitelnost námitek vůči výroku o trestu pod dovolacím důvodem § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. Po rekapitulaci dovolání obviněného a připomenutí základních východisek pro uplatnění dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení vyhodnotila jako formálně správně uplatněné námitky obviněného vůči právní kvalifikaci skutku 1 až 4. Současně pak připomněla, že právní kvalifikací jednotlivých skutků se podrobně a řádně zabýval již soud nalézací v bodě 89 odůvodnění rozsudku, s čímž se ztotožnil i soud odvolací i státní zástupkyně sama. Nad rámec odůvodnění nalézacího soudu uvedla s odkazem na komentářovou literaturu, že i v případě, kdy by bylo jednání uvedené pod bodem 1 a 2 rozsudku spojeno do jednoho skutku, všechny právní kvalifikace by byly užity totožně. Pro sloučení skutku 3 k předchozím pak neshledala důvody, když dané jednání bylo svou podstatou zcela odlišné. Státní zástupkyně nepřisvědčila ani námitce nejasností, zda se užití právní kvalifikace vztahují na celé jednání popsané v bodech 1, 2 a 4 nebo jeho jednotlivé části, „neboť u daného druhu trestné činnosti je protiprávní jednání

pachatele zpravidla velice rozmanité, jedná se převážně o dlouhodobou záležitost (v tomto případě doba páčání činila téměř 6 let) odehrávající se za „zavřenými dveřmi“ a o trestné činnosti svědčí osoby poškozené, které byly v době páčání nezletilé. Není snadné kvalifikačně detailně vystihnout celou dobu páčání, je však třeba vystihnout to podstatné v jednání obviněného.“ Těmto požadavkům soudy dostály a v této části neshledala státní zástupkyně námitky opodstatněné. Dále upozornila, že v rámci dovolání není v zásadě přípustné tvrdit stejné námitky, se kterými se již vypořádal odvolací soud. Toto však ve většině obviněný činí, přičemž jejich prostřednictvím napadá skutkový stav věci a na podkladě vlastního hodnocení důkazů předkládá vlastní skutkové závěry. Takové námitky nelze pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. podřadit. Jedná se zejména o námitky nesprávného hodnocení důkazu (věrohodnost poškozených, jejichž věrohodnost soudy nesprávně opřely o závěry znaleckých posudků a výslech svědků, zprávu obviněného poškozené [redacted] a nahrávku), nesprávně zjištěného skutkového stavu věci (s ohledem na časovou prodlevu mezi páčáním trestné činnosti a vynesemím rozsudku a spouštěcí mechanismus pro podání trestního oznámení), vlastní hodnocení důkazů (obecná námitka, že tvrzené skutečnosti z důkazů nevyplynou) a vlastní verze skutkového stavu věci (motivací poškozených byl akt msty). Všechny tyto námitky se týkají procesní stránky věci a revize skutkových zjištění a jako takové by bylo možno je podřadit pod dovolací důvod § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve znění k 1. 1. 2022. Státní zástupkyně připomněla obecné podmínky uplatnění tohoto dovolacího důvodu a připustila, že jej obviněný právě ke shora uvedeným námitkám skutkového charakteru uplatnil, byť jej explicitně neoznačil. K tomuto okruhu námitek pak připomněla, že zjevný rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy spočívá zejména v tom, že skutková zjištění soudů nemají vůbec žádnou vazbu na obsah důkazů, nevyplynou z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, nebo jsou pravým opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod. Takovýto rozpor však v napadeném usnesení, potažmo v rozsudku nalézacího soudu neshledala. V této souvislosti pak připomněla, že ani odlišné hodnocení soudu a obviněného nezakládá námitku porušení zásady in dubio pro reo, včetně judikatury. Naopak státní zástupkyně dospěla k názoru, že soudy dostály své povinnosti a důkladně, logicky a přesvědčivě odůvodnily, proč uvěřily verzi poškozených, a nikoliv obviněného, zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností podle § 2 odst. 5 tr. ř., důkazy vyhodnotily v souladu s požadavky § 2 odst. 6 tr. ř., tedy po pečlivém zhodnocení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu. Svá rozhodnutí náležitě odůvodnily, včetně precizního vypořádání se s námitkou časové prodlevy mezi páčáním trestné činnosti a trestním oznámením (bod 88 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu), přičemž na argumentaci soudů obou stupňů plně odkázala. Konečně pak státní zástupkyně připomněla podmínky uplatnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. ve vztahu k výroku o trestu, přičemž se s odůvodněním přiměřenosti trestu nalézacím soudem plně ztotožnila. Naopak za absurdní označila námitku obviněného vůči dvojímu přičítání přitěžující okolnosti spáchání trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku „vůči dítěti“, když nebylo zřejmé, jak k tomuto obviněný dospěl, jelikož předmětné ustanovení pamatuje na situace, kdy je trestný čin spáchán vůči svědkovi. Závěrem své argumentace k tomuto okruhu námitek připomněla, že i polehčující okolnost spočívající v dosavadní bezúhonnosti soud zohlednil při rozhodnutí o zařazení obviněného do typu věznice podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku. Státní zástupkyně tedy závěrem shrnula, že námitky obviněného zčásti uplatněným dovolacím důvodům neodpovídají a zčásti jsou pak zjevně neopodstatněné, a proto navrhla, aby Nejvyšší soud takto podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. v neveřejném zasedání odmítl. Návrh na odklad výkonu rozhodnutí označila v souvislosti se svými závěry za bezpředmětný.

Obviněný [REDAKCE] je podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňovalo formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost je dána podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní námitky, o které je obviněný opřel, lze podřadit pod dovolací důvody, na které odkázal. Toto zjištění mělo zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 tr. ř.).

Nejvyšší soud předně připomíná, že podle § 265f tr. ř. musí být v dovolání uvedeno z jakých důvodů dovolatel rozhodnutí napadá, včetně odkazu na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Obviněný v jím podaném mimořádném opravném prostředku označil dovolací důvody tak, že *rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku či na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení (§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.); a v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) (§ 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.)*. Takto označené dovolací důvody ovšem neodpovídají zákonným dovolacím důvodům podle § 265b, ve znění účinném v době podání dovolání. Obviněný zcela zjevně nezaznamenal novelu č. 220/2021 Sb., účinnou od 1. 1. 2022, kterou došlo ke změně systematiky § 265b odst. 1 tr. ř., takže okruh dovolacích důvodů byl rozšířen o dovolací důvod *g) rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy*. Dosavadní písmena g) až l) se označují jako h) až m). Současně však z argumentace obviněného uvedené v dovolání vyplývá, že namítá právě i existenci rozporu mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy, tedy fakticky uplatňuje i nově formulovaný dovolací důvod obsažený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jak je citován výše. Na tomto místě považuje Nejvyšší soud za nutné připomenout, že je povinností obviněného jakožto dovolatele vymezit rozsah a důvody, z jakých má být napadené rozhodnutí přezkoumáno, včetně správného zákonného označení (viz § 265f) tr. ř.). Z tohoto důvodu je dovolání možno podat pouze prostřednictvím obhájce, jakožto osoby znalé práva a právních předpisů (§ 265d odst. 2 alinea první tr. ř.). Není v kompetenci ani úkolem Nejvyššího soudu svévolně rozšiřovat dovolatelem vymezený okruh dovolacích důvodů, a to ani extenzivním výkladem či kvalifikací jeho námitek. Avšak máje na paměti práva obviněného, zejména pak právo na řádné odůvodnění rozhodnutí, která se ho týkají, Nejvyšší soud učinil krátký komentář i k těm (skutkovým) námitkám, které by bylo možno podřadit pod „nový“ dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, explicitně postihuje situace, kdy rozhodná skutková zjištění soudů, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Daný dovolací důvod tedy cílí na závažné procesní vady, jež v konečném důsledku zakládají neústavnost pravomocného rozhodnutí. Z díky nového zákonného ustanovení vyplývá, že mezi taková flagrantní

pochybení spadají zejména případy opomenutých důkazů, důkazů získaných a posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy a konečně případy svévolného hodnocení důkazů, provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu, jež má za následek existenci tzv. extrémního rozporu mezi jejich obsahem na straně jedné a skutkovým stavem věci v soudy dovozované podobě na straně druhé. Předpokladem relevantního uplatnění daného dovolacího důvodu je však zároveň zjištění, že tvrzené vady řízení skutečně měly nebo alespoň mohly mít podstatný význam pro skutkové závěry soudů a tím i pro konečné hmotněprávní posouzení stíhaného jednání.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že předmětný dovolací důvod je určen k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. S poukazem na něj se naopak nelze domáhat přezkumu skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je zde při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. To znamená, že dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, dopadá tento dovolací důvod na případy, kdy došlo buď k zamítnutí anebo k odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, anebo byl řádný opravný prostředek zamítnut, ačkoliv již předcházející řízení bylo zatíženo některou z vad předpokládaných v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Prvá z obou alternativ byla v dané trestní věci vyloučena, neboť Vrchní soud v Praze projednal odvolání obviněného ve veřejném zasedání a rozhodl o něm po provedeném přezkumu. Druhá alternativa by pak v posuzovaném případě byla naplněna toliko za předpokladu, že by řízení předcházející napadenému rozhodnutí soudu druhého stupně bylo vskutku zatíženo vadou (vadami) zakládající existenci některého z dovolacích důvodů, které obviněný rovněž uplatnil.

Optikou výše rozvedených výkladových východisek nahlížel dovolací senát i na námitky obviněného a dospěl k názoru, že tyto jsou neopodstatněné, když provedené dokazování netrpí žádnými podstatnými vadami a skutková zjištění, k nimž soud prvního stupně dospěl, byla zjištěna správně a následně byla i správně právně kvalifikována.

První okruh námitek obviněného směřuje vůči skutkovým zjištěním, která učinil již nalézací soud a odvolací soud se s nimi plně ztotožnil, ve vztahu k vysvětlení časové prodlevy mezi opuštěním společné domácnosti obviněným a nahlášením tvrzeného trestného jednání, dále ve vztahu k verzi, že celé oznámení je pouze součástí boje o syny a konečně ve vztahu k celkové nevěrohodnosti poškozené [REDAKCE]. Veškeré tyto námitky jsou námitky skutkového charakteru, s určitou mírou benevolence formálně podřaditelné

pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., avšak zjevně neopodstatněné. Dovolatel totiž jejich prostřednictvím pouze opakovaně (totožné námitky vznesl již v odvolání) vyjadřuje nesouhlas se skutkovými zjištěními soudů a prosazuje svoji pro sebe příznivější verzi, jejímž prostřednictvím se snaží zpochybnit skutky uvedené ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu. Takové námitky však nejsou způsobilé založit dovolací přezkum. Krajský soud v odůvodnění rozsudku zcela explicitně a precizně odůvodnil, jak a z kterých důkazů dospěl ke skutkovým zjištěním, proč uvěřil výpovědím poškozených a proč naopak odmítl verzi obviněného. Jím provedené dokazování nevykazovalo žádné vady, postupoval plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 a 6 tr. ř., když provedl dokazování v rozsahu dostatečném pro objasnění věci, důkazy vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, zjistil skutkový stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Výslovně lze odkázat na bod 88 odůvodnění odsuzujícího rozsudku, kde se soud s hlavní námitkou obviněného týkající časové prodlevy beze zbytku vypořádal. Stejně tak nelze shledat pochybení v postupu odvolacího soudu, který dospěl k totožnému závěru jako nyní senát Nejvyššího soudu a v bodě 7 a 8 odůvodnění svého rozhodnutí stručně shrnul důvody, pro které považuje rozhodnutí nalézacího soudu za správné. Na odůvodnění těchto rozhodnutí obou soudů lze v uvedeném směru plně odkázat.

Dále obviněný uplatnil námitku nesprávného rozdělení skutku ve skutkové větě. Obviněný vytkl nalézacímu soudu umělé rozdělení skutku spáchaného na poškozené [REDAKCE] do tří samostatných skutků za účelem navýšení trestných činů, ačkoliv mělo jít o pokračující trestnou činnost. V této souvislosti namítá nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání neboť nepoužil násilí (poškozená spánek předstírala a nebránila se) a jednání mělo být kvalifikováno spíše jako pohlavní zneužití podle § 187 tr. zákoníku, než jako znásilnění podle § 185 tr. zákoníku. Ačkoliv formálně obviněný vznáší námitku nesprávného právního posouzení skutku označeného ve skutkové větě pod bodem 1 a v této návaznosti pak i nesprávné rozdělení skutku, činí tak na základě zpochybnění skutkových zjištění a tedy nedůvodným způsobem. Podle § 116 tr. zákoníku se *pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku*. Obviněný poukázal na totožnost osoby poškozené, pachatele, časového vymezení i vymezení místa činu, čímž dovozuje i jednotu skutku, avšak činí tak chybně až sekundárně na základě zpochybnění skutkových okolností, zejména použití násilí jako znaku skutkové podstaty znásilnění. Nejprve je tedy nutno vypořádat se s námitkou nesprávného právního posouzení, když „nepoužije násilí, poškozená spánek předstírá, nespí, vnímá děj, jednání obviněného se nebrání“. Úvahy obviněného o použití spíše § 187 tr. zákoníku (pohlavní zneužití) jsou zcela nepřipadné. Jak vyplývá ze skutkových zjištění, obviněný vykonal na poškozené pohlavní styk srovnatelný se souloží i přes její výslovný nesouhlas dílem tak, že se poškozená bránila („na svoji obranu do něj bušila“) a dílem zneužil její bezbrannosti („v omylu, že spí“), (blíže viz komentář ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 185 [Znásilnění]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1837). Námitky obviněného jsou tedy založeny výlučně na zpochybnění skutkových zjištění, respektive na jejich selektivním a z kontextu vytrženém hodnocení. Po vypořádání této námitky, která zjevně nenaplnuje uplatněný dovolací důvod nesprávného právního posouzení, je evidentní, že rozdělení jednání obviněného vůči poškozené [REDAKCE] na tři skutky je správné, když se jedná o jednání kvalifikované vždy jinou skutkovou podstatou trestného činu, čímž je vyloučen již první ze znaků pokračování ve smyslu § 116 tr. zákoníku. Konečně pak nelze přisvědčit ani námitce, že jednání obviněného je stíháno dvakrát, když je u obou skutků

uvedeno sebeuspokojování obviněného onanií. Jak je již uvedeno shora, každým skutkem obviněný naplnil jinou skutkovou podstatu trestného činu, přičemž pouhá skutečnost, že jisté okolnosti tohoto skutkového děje byly totožné, nezakládají dvojí trestání, jelikož v podstatných znacích se liší a tím zakládají odlišnou právní kvalifikaci (u znásilnění je podstatné právě použití donucení násilím a využití bezbrannosti- viz shora). Skutek označený číslem 3 je pak veden i jiným záměrem obviněného, neboť si jednáním zde uvedeným zajišťuje mlčení poškozené a ochranu před případným trestním postihem.

Též námitkám vůči právnímu hodnocení skutku označeného pod bodem 2 nebylo možno přisvědčit. Je pravdou, že jednání subsumované pod kvalifikovanou skutkovou podstatu konzumuje skutkovou podstatu základní, avšak v případě uváděném obviněným – § 186 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku – se o takovou situaci nejedná. Obviněnému nebylo přisouzeno naplnění obou skutkových podstat vedle sebe. Označení základní skutkové podstaty (§186 odst. 2 tr. zákoníku a § 202 odst. 1 tr. zákoníku účinného v době spáchání trestného činu) je nutnou náležitostí správné právní kvalifikace vyhovující požadavkům právní nauky plného souladu skutkové věty, právní věty a použité právní kvalifikace (blíže GRIVNA, Tomáš. § 120 [Náležitosti rozsudku]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1671.) V obou ustanoveních odůvodňujících použití vyšší trestní sazby je totiž uvedena toliko okolnost určující přísnější postih a pro správnou kvalifikaci je proto nutné označit i základní skutkovou podstatu, na kterou je v kvalifikované podstatě odkazováno, přičemž právě tato základní skutková podstata obsahuje všechny znaky určující správnou kvalifikaci. Právní posouzení nalézacího, potažmo odvolacího soudu, je pak zcela správné. Co se pak týče výtek vůči množství trestných činů ve vztahu ke skutku ad) 2, nejedná se o pochybení soudu, ba naopak soud správně kvalifikoval všechny trestné činy, kterých se obviněný vůči poškozené [REDAKCE] dopustil, přičemž ani u jednoho z těchto činů není vyloučen souběh (blíže ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada. § 187 [Pohlavní zneužití]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1865). Skutková věta a z ní vycházející právní věta obsahuje všechny znaky přisouzených skutkových podstat, tudíž námitka nesprávného právního posouzení je zjevně neopodstatněná. Stejně tak je nutno odmítnout námitku nezohlednění toho, že poškozená dosáhla v průběhu časového období vymezeného ve skutku patnácti let, když toto je explicitně zohledněno v právní větě u příslušného skutku a tomu odpovídající právní kvalifikaci (vše systematicky zařazeno přehledně do odrážek). Stejně námitky uplatnil obviněný i ve vztahu ke skutku ad) 4, kterého se dopustil na poškozené [REDAKCE] a Nejvyšší soud proto odkazuje na shora uvedenou argumentaci i ve vztahu k těmto námitkám.

Posledním okruhem námitek jsou námitky týkající se trestu. V této souvislosti Nejvyšší soud připomíná, že výrok o trestu lze v rámci dovolacího řízení napadnout pouze za podmínek uvedených v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., tedy v případě, kdy byl uložen nepřípustný trest nebo trest mimo trestní sazbu stanovenou zákonem. Tento dovolací důvod však obviněný neoznačil a tato námitka se tak ocitla mimo mantinely dovolacího přezkumu. Nejvyšší soud proto pouze stručně uvádí, že obviněný v rámci reklamovaných námitek pouze vyjadřuje nesouhlas s přiměřeností trestu, což je samo o sobě námitkou nenaplnující ani správně uplatněný dovolací důvod. Současně pak namítá porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když má za to, že okolnost, že se trestného činu vydírání dopustil na dítěti, je vyjádřena již ve skutkové podstatě a bylo tedy chybou přihlížet k ní jako k přitěžující okolnosti. Nejvyšší soud konstatuje, že skutková podstata trestného činu podle § 175 odst. 1,

odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2021, pamatuje pod písmenem e) na situace, *spáchá-li takový čin na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti*. Námitka obviněného je tedy mylná a nachází se mimo jakýkoliv dovolací důvod.

Nejvyšší soud nemohl přehlédnout, že v zásadě všechny v dovolání uplatněné námitky vznesl obviněný již v rámci obhajoby v předcházejícím řízení a soudy se s nimi beze zbytku, řádně a pečlivě vypořádaly ve svých rozhodnutích a na jejich odůvodnění lze proto plně odkázat. Současně Nejvyšší soud neshledal jakékoliv vady či pochybení, které by založily důvodnost dovolacího přezkumu na základě tvrzení obviněného o porušení jeho práva na spravedlivý proces. Jak bylo uvedeno výše, žádná taková porušení vůči osobě obviněného nebyla shledána v provedeném odvolacím řízení před Vrchním soudem v Praze, ani v řízení nalézacím před Krajským soudem v Hradci Králové.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že jedinou výtku, kterou lze napadeným rozhodnutím přičíst, je označení skutku uvedeného pod bodem 1, jako *zločinu znásilnění*, ačkoliv z dále uvedené právní kvalifikace /§ 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku/ vyplývá, že správně měl být označen jako *zvlášť závažný zločin*. Podle § 14 odst. 3 tr. zákoníku jsou zvlášť závažnými zločiny úmyslné trestné činy, za něž zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí 10 let. V daném případě byla tato podmínka splněna právní kvalifikací znásilnění podle § 185 odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, kde je horní hranice trestu odnětí svobody 10 let, v případě kvalifikace podle § 185 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku dokonce 12 let. Současně Nejvyšší soud nemohl nechat bez povšimnutí zjevnou nesprávnost v písemném vyjádření, kdy ve výroku rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové je chybně uvedena právní kvalifikace u přečinu sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Okolnost, že se jedná pouze o formální písarskou chybu je patrná i z odůvodnění rozhodnutí pod bodem 89, z kterého zcela zřejmě vyplývá, že se mělo jednat o písm. a) tr. zákoníku, když je zde uvedeno, že ... *jiného přiměl k pohlavnímu styku a jinému srovnatelnému chování zneužívaje svého postavení a z něho vyplývajícího vlivu, a spáchal čin na dítěti ve smyslu § 126 trestního zákoníku*. Ani jedno z uvedených formálních pochybení však nikterak nezasáhlo do práv obviněného v tom smyslu, že by nějakým způsobem zhoršilo jeho výsledné postavení, a proto se dovolací soud omezil pouze na jejich konstatování, bez potřeby nějaké konkrétní nápravy.

Na shora uvedeném základě proto Nejvyšší soud po vyhodnocení všech skutečností a argumentů obsažených v podaném dovolání obviněného toto odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť jím uplatněné dovolací námitky zčásti neodpovídaly žádnému dovolacímu důvodu, a zčásti pak byly zjevně neopodstatněné. Nejvyšší soud tak rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Zároveň nebyl shledán žádný důvod k tomu, aby předseda senátu dovolacího soudu podle § 265o odst. 1 tr. ř. vyhověl vyslovenému podnětu dovolatele na odklad výkonu uloženého trestu.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 6. 12. 2022

Za správnost vyhotovení:

JUDr. František Hrabec v. r.
předseda senátu